

Иваница обичаше. Не знаеше точно какво, кого. Споменът за Ефросина, или синитъ искри въ очитъ на Белотовата сестра. Кръвта му се бѣ събудила, и невѣрната магия на пролѣтѣта още по-силно разгаряше огъня, който бѣ лумналъ въ жилитъ на суровия юноша.

А Визансъ се чъртаеше въ душата му като далеченъ невѣроятенъ сънъ, никога невижданъ, никога не билъ...

Никога вече, никоя жена нѣма да го обича по-преданно и по-срастно... Никоя не бѣше по-хубава отъ Ефросина — божествената хетера на дивния градъ край Босфора.

Той си спомни кървавия лакътъ, блестящитъ въ смъртна тревога очи, топлата прегръдка на бѣлитъ ѝ рѣще... Въздъхна дълбоко, облегна се на едно дърво и обори глава. Нѣкъде отъ шумака се издигаше замайващъ лѣха на диви теменуги... Тишината на гората проникваше въ сърдцето му като пѣсень.

Въ далечината изсвири ловджийски рогъ.

Иваница се стресна и погледна надолу. По друма се бѣше задало пѣстро шествие. Най-напредъ тичаха бѣли загари съ веселъ лай и въртящи се опашки; песацитъ вардѣха нѣкой отъ тѣхъ да се не залута и съ шеговита крамола ги мѣмрѣха и свикваха; следъ това идѣха крагуаритъ, стрелцитъ и копиеносцитъ. Недалечъ отъ тѣхъ издѣше царьтъ върху строенъ черъ конь, въ лѣво отъ него бѣше царицата, въ дѣсно нѣкакъвъ едъръ конникъ. Подире имъ идѣше многобройна дружина отъ разноцвѣтно облѣчени жени и мъже. Най-отзадъ следваха мулета, натоварени съ върбови кошници, пълни съ хлѣбъ, вино и млинчета, приготвени отъ боляркитъ. Шествието бавно почна да изкачва стрѣмния друмъ, следъ това пресѣче една широка поляна и навлѣзе въ забѣла.

Иваница се метна на коня си и се спусна да ги пресрещне.

Царьтъ първи скочи на земята и пое отъ орѣженосцитъ си лѣжа и колчача. Въ мигъ цѣлата гора се изпълни съ смѣхове, звуци отъ рогъ, кучешки лай и цвилене на коне. Иваница подаде ръка на царицата и ѝ помогна да